

Elszáll-e a lélek?

A Szegedi Tudományegyetem Modern Magyar Irodalom Tanszéke oktatóinak képviselőiben áll most tisztemben megszólalni, akiknek az elhunyt Olasz Sándor professzor évtizedeken át kollégája, majd 2007-től kezdődően tanszékvezetője volt.

Miért nem hosszabban? Miért nem tovább?

Mikor tanszékünk nevében búcsúzni kényszerülök, az élet s a halál búcsúra kényszerít, nem érzem feladatomban, hogy felsoroljam Olasz Sándor professzor, tanszékvezető egyetemi tanár kutatói, oktatói és lapszerkesztői pályájának állomásait, legjelesebb könyvei címét, e pálya mind emelkedőbb lépcsőfokait.

Ilyen nagyságrendű, ilyen számosságú pálya nyilvános, lépéseit, magas eredményeit az egybegyűltek ismerik.

Kollégáim s a magam nevében inkább mély fájdalommat, megdöbbenésemet és nem múltó részvételemet szeretném kifejezni a ravatal mellett,

mely utolsó hely mind közül a sötétben az üres térben. Maradványok helye ahol valaha ragyogni szokott olykor fel szokott ragyogni egy maradvány. Napok maradványai napfényé soha olyan alig-fényt mint az övék olyan halványat. (...)

És álom egy útról egy itt és ott nélküli úrban ahol az Összes valaha is megtett lépés sem közelíthet bármihez vagy távolíthat bármitől? Nem mert végül hogy megint csak bevégezni fokoként ott megint elsötétül az a bizonyos sötétség.

Rajta keresztül ki tudja megint egy másik vég felhőtlen ég alatt egyazon sötétség az földje és ege egy utolsó végnek ha valaha is kellett lennie, egy másinak feltétlenül kellett lennie.

Olasz Sándornak nemcsak beosztottja, de hosszú éveken át szoba-társa is voltam a tanszéken, még korábbról Vásárhely, a vásárhelyiség fűzhet hozzá, a Bethlen Gimnázium és Németh László, mindenekelőtt pedig Grezsa professzor úr, régi, ugyancsak időnap előtt elhalt tanszékvezetőnk, néki barátja. Mindketten a Németh László-i mű és élet-példa elkötelezettjei, a baráti Grezsa-család, Vásárhely, Szeged, a Tisza tájai, a Tiszatáj maga.

Rendkívüli munkabírási és szorgalmú, nagy munkafegyelmű kutatónak, szakírónak, szerkesztőnek ismerhettük meg, ezenfelől visszafogott, pózoktól és allűröktől ment' zárkózott, fegyelmezett embernek, ki gondját-baját, személyes dolgait a munka mögé helyezve tevékenykedett csillapíthatatlan célszerűséggel, energiával.

Olasz Sándor elért mindent, amit irodalomtudós, kritikus, esztéta és egyetemi polgár elérhet, s mindezt, igen *fiatalon*. Épp 60. születésnapját készült ünnepelni a Magyar Intézet Ásotthalmon, mikor tudomást szereztünk váratlanul előbukkanó, tragikusan súlyos betegségéről.

E szívszorító, bánattal és emlékezéssel teli helyen állva minden közvetlen munkatársam, tanszékünk minden dolgozója nevében csak azt mondhatom: méltatlannak és kegyetlennek tartom az élettől, hogy Olasz Sándornak nem hagyott időt, hogy pályája csúcsára érve, élvezhesse sikereit, örvendhessen eredményeinek, tervezhesse eljövendő szép

munkálkodását. A volt diákoktól sorra érkeznek a levelek, üzenetek a hazából s a nagyvilágból: szívfájdalommal búcsúztatják szeretve tisztelt oktatójukat, hozzájuk csatlakozva kérdelem végül, bátortalanul szólítva meg ama elképzelt s talán lehetséges másik világban Professzor urat, tanszékvezetőnket – egy nemrég elhunyt másik nagy ember, művész kínzó dilemmáját idézve –

vajh'

Elszáll-e a lélek?

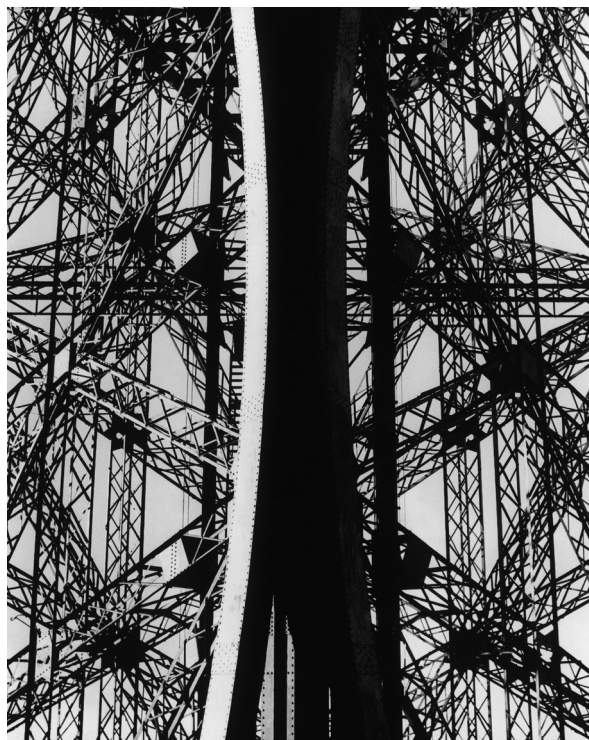
Van-e hová szállnia?

Tanár úr bizonyosan választ kapott már e kérdésre, *ámde túl már ama aranykezű fánkon.*

Legyen Néked könnyű a föld

– mi pedig megőrizzük emlékedet –

Cserjés Katalin

LUCIEN HERVÉ: EIFFEL TORONY PÁRIZS (1944)